

og siger, at det er den, Kanada skal tage til Eksempel, er det ikke paa sin Plads at sige, at det er Beskyttelsesideerne, som gaa frem Dag for Dag, og at det er os, som sidde her og gemme paa Frihandelsideerne som gamle, mælædte Museumsgenstande. Det er ikke overensstemmende med de virkelige Forhold.

Og saa er der Raabet paa de nye Skatter. Ja, det er den interessanteste Side af den hele Sag. Konseilspræsidenten berørte dette Spørgsmaal, og jeg kan derfor spare mig noget af det, jeg vilde have sagt. Maa jeg blot sige — det er en Sidebemærkning til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) og forskellige andre —, at naar jeg har nævnt Forholdstallet mellem Skatten og Nationalindtægten, gjorde jeg det ikke i den Tendens, som forskellige ærede Medlemmer have lagt ind deri. Man har opfattet det, som om jeg nævnedes det for dermed at illustrere det Forhold, at vi her i Danmark have det saa grumme nemt og lempeligt med Skatter, at vi sagtens kunne bære nogle flere. Jeg forstaar ikke, hvorledes man har kunnet lægge den Betydning i mine Ord, thi jeg sagde netop det modsatte. Jeg sagde: Vel ere vi ikke lige op i Toppen af Skattebyrden, idet vi have 10 Procent, hvor andre Lande som f. Eks. Tyskland have 12, Frankrig endog 16, men vi ere allerede saa højt oppe, og lad mig tilføje, vore Kommuneafgifter stige uden nogen som helst Medvirkning fra vor Side herinde i den Grad stærkt fra Aar til Aar, at vi bevæge os stærkt op over selve denne Skatteprocent, som i Forvejen var meget høj. Derfor skulle vi vende og dreje Skillingen i Haanden, inden vi give den ud, derfor skulle vi nøje overveje alle Muligheder, der ere til ved Besparelser og paa anden Vis at forøge vore Indtægter, før vi gaa til en Forøgelse af Beskatningen. Jeg tror, at det var ret klare og rene Ord, jeg sagde ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget i saa Henseende, og jeg forstaar ikke, at de saaledes have kunnet misforstaas, som de ere blevne det.

Det ærede Medlem — jeg husker ikke, om det var det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) eller det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), men et af de to ærede Medlemmer var det — mente at have grebet mig i en Unøjagtighed, idet jeg anslog Nationalindtægten til 1,200 Mill. Kr. i Stedet for 1,000 Mill. Kr. Det ærede Medlem troede, han kunde slaa mig med selve Statistisk

Bureau. Nu ville ærede Medlemmer vel tiltro mig saa megen sund Menneskeforstand, at jeg ikke gaar hen og lancerer et nyt Tal paa dette uhyre vanskelige Omraade uden at være i nøjeste Forstaaelse med Statistisk Bureau, hvilket jeg selvfølgelig ogsaa har været. Tallet 1,200 Millioner har jeg selvfølgelig fra Statistisk Bureau. Naar man langt ned i Tiden og endnu for mindre end et Aar siden har benyttet det lavere Tal, skal jeg give Forklaringen derpaa. Man har endnu kun den fulde Bearbejdelse af Materialet for Indkomst- og Formueskatten for det første Aar: 1904—05, og saa er man indtil videre bleven staaende ved det Tal, man er kommen til paa Grundlag af dette Materiale, nemlig omtrent 1,000 Mill. Kr. Vel har Erfaringen Aar efter Aar vist en Stigning, men man har i Statistisk Bureau været forsigtig, som det er Bureauets Pligt at være, og ikke villet konstatere denne Stigning som definitiv, ikke villet give den den mere absolute og definitive Form, som ligger i ved Bureauets Opgivelse af Nationalindtægten at gaa ud fra den, før den gennem en Aarrække har vist sig at holde Stik og være i jævn Stigning. Det Moment er nu kommet, hvor Stigningen har været saaledes, saa konstant og jævn, at man mener at være paa den sikre Side, naar man bestemmer Nationalindtægten til 1,200 Mill. Kr. Saaledes ere vi komne til det Tal. Men for Resten kan jeg sige, at vi ere endog i meget høj Grad paa den sikre Side, thi selve Materialet viser ganske sikkert et Tal, som er under, hvad det burde være. Der er ingen Tvivl om, at Indtægten er ikke saa lidt højere end den, Skattemyndighederne have faaet fat i.

Det er nu, særlig fra mit Synspunkt, meget glædeligt, at man fra alle Sider synes at være villig til at bringe Ofre for at faa Statens Finanser paa Fode igen. Men hvilke skulle disse Ofre være? Her opstaar der en skæbnsvanger Uenighed. Vender jeg mig til de ærede Medlemmer fra Frederiksberg, Københavns 1ste Valgkreds og Københavns 4de Valgkreds, viser det sig, at disse ærede Herrer ikke behøve mange Overvejelser, de ere fuldkommen paa det rene med, at Skatterne skulle tages paa de almindelige Forbrugsartikler, de skulle naturligvis tages paa Kaffe, paa Petroleum, paa Brændevin og jeg ved ikke alt det, men indirekte Skatter skal det da være, og det skal være paa de store Artikler, som klodse noget. Men hører jeg saa en anden Røst, det ærede Medlem fra Skive (H. Nielsen), som ogsaa var inde paa den